

**Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro
singulis Anni diebus**

Complectens Octobrem, Novembrem, Decembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 17. De felicitate hominis probi in ipsismet adversis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60533](#)

November. voluntati nostram submittendo : hac enim ratione , et si cætera omnia perdamus ; saltem pacem conservemus , quæ omnium rerum nostrarum jacturam sarcire potest.

Intra serìò in te ipsum , ut cognoscas , an non aliqui horum defectuum , & forsan omnes actionibus tuis sese immisceant.

Vir duplex animo inconstans est in omnibus vijs suis. *Fac. 1.*

Si quæris in omnibus JESUM , invenies utique JESUM : si quæris te ipsum , invenies te ipsum ; sed ad tuam perniciem. *Imit. Christi l. 2. c. 7.*

DIES XVII.

De Felicitate Hominis Probi in ipsis met. casibus adversis.

I.

Homo probus in rebus adversis vitam quietam , facilèmque agit , in medio infelicitatum felix ; cùm fides eum roboret , spes soletur , charitas animet . Fides eum roborat , tria ei proponendo . 1. Deum hominem in Cruce morientem ; è fide dicit , se è numero prædestinorum esse non posse , si Christo Crucis affixo similis non fit.

sit. Homo tantum animi non habebat, November,
ut huic similitudini acquirendæ se impen-
deret; videt enim, Deum ipsum, ut labori
eius parcat, laborare, ut in ipso imaginem
Filij sui è Crucis patibulo suspensi expri-
mat per afflictiones, quibus eum obruit,
quantum hoc solarium! 2. Fides eum ro-
borat, dum ei proponit Deum justum,
cùm sciat justitiae divinæ necessariò facien-
dum satis, nec esse errorem, quantumcum-
que levem, qui vel in hac, vel altera vita
puniri non mereatur: felicem proin se ag-
noscit ob occasionem à Deo sibi suppedita-
tam, pænis nec gravibus, nec diuturnis,
pænas acerbissimas, ac valde diuturnas
purgantium flamarum prævertendi. De-
nique fides hominem probum roborat, dum
ei proponit Deum bonitate plenum, cu-
jus directioni sine timore committere se
possit, probè gnarus, se, si ab eo percutia-
tur, ex amore paterno puniri; & cùm di-
vinum cor manum castigantis dirigat, sibi
non metuendum, ne ictus nimis austeri
sint, vel sibi cruces imponant viribus suis
majores.

II. Spes hominem probum in afflictio-
nibus solatur, quia ipsi ob oculos ponit
felicitatem maximam, certissimam, &
proximam. Ea est maxima, quia dignum
est

November, est sanguinis Dei pretium; quia donum est,
quod Deus ipse est, qui ei se impertit in
compensationem omnium, quas pertulit,
ærumnarum. Felicitas hæc certissima est,
idcirco, quod meritis nitatur Christi, cuj
Deus negare nihil, neque concedere ni
mium quid potest; quod nitatur fidelitate
Dei, qui nos fallere non valet; & potentia
Dei, quæ exequi potest, quidquid boni
tas, ut speremus, præcipere, ejusque fide
litas promittere nobis potest. Denique
felicitas hæc proxima est: si mille anni, in
quit Scriptura, æternitati comparati non
sunt, nisi dies una, quid esse potest vita
etiam longissimæ, nisi unica hora? ecce!
non nisi unicam amplius horam vivere no
bis concessum est, & mox Deum posside
bimus, & eadem, qua Deus, felicitate fe
lices, & quidem æternum felices erimus.
Non nisi unicâ horâ mihi patiendum, ut
ad hanc felicitatem pertingam; quantum
cunque igitur graves mihi ærumnæ meæ
videantur, an eas magnum quid esse reat?

III. Charitas hominem probum in re
bus adversis animat. Si amamus, liben
ter patimur pro eo, quem amamus. Si
Deum ardenter amamus, de occasione,
nostrum eidem amore testandi magno
pere gaudemus: libenter pro eo pati cer
til.

tissimum est amoris argumentum; omnia *November.*
 alia vel debilia, vel dubia sunt. Si Chri-
 stum amamus, ei similes esse optamus: hoc
 commodum res adversae nobis accersunt,
 si eas in beneficijs numeremus. Qui Deum
 amat, nihil tantopere optat, ut ejus vo-
 luntatem exequi. Impletio voluntatis i-
 pius omnem felicitatem homini proba-
 parit. Si Deum amo propterea, quod
 sciam, eum velle, ut patiar, id mihi oble-
 ctationi duco, & cum Jobo dico: *hæc mi- Job. 6. v. 10*
hi sit consolatio, ut affligens me dolore, non par-
cas, nec contradicam sermonibus Sancti. Est
 enim voluntas Domini, ut patiar. Homo,
 qui Deum amat, contentus minimè esset,
 licet in Paradiso cælesti degeret, si contra
 Dei voluntatem ibi foret. Paradisus cæ-
 lestis ei Purgatorij instar foret. Contra
 in pænis piacularibus contentus esset, si
 sciret, se Deo id volente ibi esse. Carcer
 iste piacularium animarum Paradisus ei
 cælestis crederetur.

Erubesc, quod tam difficile tibi accidat pati-
hoc enim signum est, fidem spem, charitatem,
tibi deesse.

Hæc mihi sit consolatio, ut affligens me
dolore, non parcas. Job. 6. v. 10.

O tormenta misericordiæ! cruciat, &
 amat. Bonay.

DIES

DIES XVIII.

In felicitas Peccatoris in ipsa
prosperitate.

I.

Prosperitas nimia peccatori fidem veleripit, ut aliquoties accidit, vel eam debilitat, ut plerumque contingit, vel eam ei prorsus integrum relinquit, ut evenire, sed raro, potest. Si peccator in prosperitate fidem penitus amittit, cum infinite infelix est; quia cum fide perdit omnia: nulla amplius ei spes vitam emendandi, nec salutem consequendi affulget; cum earum fundamentum sit fides; qua deficiente construi nihil potest. Si fides debilitata duntaxat est, peccator infelicissimus esse non cessabit. Ipsius animus divisum se quodammodo inter falsa cupiditatum suarum, & vera fidei lumina deprehendit: Tantam enim fidem non habet, ut veritates genio suo oppositas firmiter credat, vel ijs moveri se patiatur; sed ipsius loco aliam, quæ ei perturbationes, & inquietudines afferat. Verum si fides prorsus integra manet, tunc ipsum confundit, & cruciat, idcirco, quod ei non proponat; nisi